

DRAAGT GIJ HET JUK?

En jong meisje met een juk op de schouders; — gaat zij haar werk aanvangen, of is de last al gedragen en kan zij gaan rusten? Is het avond en is zij teruggekeerd van haar werk, of gaat de dageraad aanbreken en heeft zij den ganschen dag van inspanning en geduldig *dragen* nog vóór zich? Hoe het zij, ons boerinetje is tevreden; zij glimlacht, en haar oog staat helder, al staart zij peinzend, en blik, ja, waarheen? In het verleden of in de toekomst? Gewillig heeft zij het juk op zich genomen; het heeft haar geholpen of het zal haar helpen den last te dragen, die haar anders te zwaar zou wezen; en is het niet haar roeping dien te dragen?

„Het is goed voor een man, dat hij het juk in zijn *jeugd* draagt," deze woorden van den profeet Jeremia kwamen ons voor den geest bij het zien van onze plaat. Het was blijkbaar een zwaar juk, waaraan de profeet dacht, want hij laat er op volgen: „Hij zitte eenzaam en zwijge stil, omdat Hij het hem opgelegd heeft; hij steke zijn mond in het stof, zeggende: *misschien* is er *verwachting!*" Jonge menschen houden niet van een juk; ze zijn liever vrij! Ze dartelen en springen liever dan gebogen te gaan onder een juk! En toch is het een *voorrecht*, *vroeg* onder het juk gebracht te worden. „Neemt *Mijn* juk op u," zoo luidt de vriendelijke uitnodiging van den Heere Jezus . . . „want *Mijn* juk is zacht, en *Mijn* last is licht." Vreest niet het op u te nemen, want het is zacht; en deinst niet terug voor den last, want hij is licht. Moet gij dagelijks omgaan met menschen, die u niet begrijpen, met onverschilligen en spotters? Zegt gij: ik *kan* het niet langer verdragen! Hebt gij zware verliezen geleden en denkt gij te bezwijken onder den druk der omstandigheden? Heeft iemand u beleedigd, gegriefd, en kunt gij den afkeer niet overwinnen tegen dien persoon? Of zijt gij bedrogen uitgekomen met uw beste vrienden, en zijt gij geneigd met David uit te roepen: Alle menschen zijn leugenaars! Wilt gij niet meer op vertrouwelijk voet met hen omgaan en kunt gij ze niet meer liefhebben? O, zeker, gij hebt het *juk* niet op u genomen, daarom kunt gij ook den last niet dragen! Het juk van den

Heere Jezus, want *Hij* ging dagelijks om met menschen, die Hem niet wilden en niet konden begrijpen, met spotters en onverschilligen, maar *Hij* heeft het tegenspreken der zondaars tegen zich *verdragen* en tot het einde toe heeft Hij hun vriendelijk te woord gestaan. *Hij* kon *danken*, toen alles Hem tegen was; (zie Matth. XI.) Hij werd beleedigd zooals niemand anders, want Hij, de Zoon van God, werd genoemd een vraat en een wijnzuiper! En wie werd gegriefd als Hij? Verraden en verloochend door Zijn eigen discipelen, bleef Hij zelfs dien Judas dulden in Zijn tegenwoordigheid, tot den laatsten nacht van Zijn leven, zonder hem ook maar een enkel woord van verwijt toe te voegen, terwijl Hij Petrus het allereerst een

bezoek ging brengen na Zijn opstanding; Petrus, die gezegd, ja bezworen had: ik ken *dien mensch* niet! Zijn eigen geliefden Meester noemde hij „*dien mensch!*" Hoe grievend voor den Heere Jezus! Toch veranderde dat alles aan *Zijn* liefde niets! — „Neemt *Mijn* juk op u en leert van *Mij!*" Behooren wij Hem toe? Zijn wij dus aan Zijn dienst verbonden? Dan ook het juk opgenomen en den last gedragen! Of willen wij onze roeping niet vervullen en den tijd, die onzen Meester toekomt, voor onszelven besteden? Zullen wij staan zuchten bij den last en weigeren het juk op te nemen? Is het ons aangenaamer eigen zin en wil te volgen, naar eigen goeddunken te handelen, waar Hij, onze dierbare Heer, in de schrikkelijkmste ure van Zijn leven, uitriep: „*Niet* *Mijn* wil, de *Uwe* geschiede!"

En dit is het juk: *niet mijn wil*. Zoo iemand achter Mij wil komen, die verloochene *zichzelven*. Het eigen-ik maakt alles zoo moeilijk, zwaar, onmogelijk! Is dat terzijde gesteld, is het

alléén: „Heer, *Uw* wil," dan wordt de last licht! Het *juk* alleen maakt het dragen mogelijk.

En *hoe* nemen wij het op? Even als ons melkmeisje, met een glimlach en een vroolijk oog? Zijn wij verheugd het te mogen doen? Of is het morrend, onwillig, tegenstrevend dat wij den last gaan opnemen? Dan bedroeven wij Hem, die Zelf geen last te zwaar vond om dien om onzentwil te dragen!

En waarheen is *ons* oog gericht? Blijkt het in de toekomst? Dan zeker springt ons hart op van vreugde, want daar wacht ons eeuwige heerlijkheid. Daar geen juk meer op te nemen, geen last meer te dragen, daar eeuwig rusten met Hem, die onzen last gedragen heeft.

WILHEM RIEM-VIS.

